

LES RAONS DE MONTILLA QUE ZAPATERO NO ENTÉN

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 11.11.07

Ho va dir Montilla i ho comparteix Zapatero: per combatre la ja cèlebre "desafecció" --llegeixi's "mala voluntat", un pèl més greu que el mer desafecte-- de Catalunya amb Espanya fa falta més pedagogia. Diagnòstic precís, però insuficient. Perquè, abans d'adoctrinar la ciutadania, PSOE i PSC haurien d'estar d'acord sobre els continguts de la matèria a impartir. I no sembla que els missatges que difon la Moncloa sintonitzin gaire amb els que emet Palau.

Aquesta setmana, després de llegir els extractes de l'al·legat del president a Madrid, l'equip Zapatero se'n feia creus. "¿Com pot fer-nos això a les portes de les eleccions?", es pregunten al Govern. D'un exministre temperat, que consideraven immunitzat davant les vel·leïtats identitàries del seu predecessor, no podien esperar un toc d'atenció tan gruixut: "L'allunyament de Catalunya podria arribar a ser irreversible." Se sorprendria el lector de com d'esquemàtiques són les anàlisis que sobre la situació catalana proliferen en l'òrbita governamental. Serveixi això com a modesta pedagogia.

La singularitat. Per raons històriques, polítiques i econòmiques, Catalunya no és una comunitat més, ni el seu president un altre baró agraït pel càrrec. I menys Montilla, que no deu la presidència precisament al PSOE, sinó al contrari. Si Catalunya pateix una crisi de confiança --i així

és; una altra cosa és que les seves causes siguin només exògenes--, el deure de la seva primera institució és donar la veu de l'alarma. La pitjor deslleialtat seria guardar silenci.

L'estabilitat. A Montilla se'l va instar a conjurar les turbulències del primer tripartit, i ho ha fet amb escreix a l'aconseguir que tots els seus consellers actuïn com a tals, no com a líders dels seus respectius partits. El president, per tant, no té més remei que predicar amb l'exemple. Més val que sigui ell qui canalitzi les inquietuds dels catalans, perquè si fos el nacionalisme el que, al poder o a l'oposició, atíés el caos de les infraestructures, l'estabilitat del Govern perillaria i augmentaria el risc de desafecció.

Els orígens. La investidura de Montilla com a 128è president de la Generalitat completa el reconeixement dels catalans arribats de fora com a ciutadans de primera, per a disgust dels nacionalistes excloents. També simbolitza l'ascens d'un ampli sector del PSC --els antics capitans-- durant molts anys relegat a un paper subaltern en el partit. A ningú l'hauria d'estranyar, per tant, que la cúpula del PSC es negués a posar-se al servei de CiU. Ni que ara reivindiqui la seva autonomia per, si escau, cantar-li les quaranta al PSOE. Una cosa és no sacrificar una ministra per càlcul electoral i una altra, molt diferent, pretendre que el socialisme català combregui amb rodes de molí.